

Clacând

Deasupra-mi plutesc
Spini de trandafir,
Și mă învolbur
În zbucium,
Și mă învolbur
În delir...

Gânduri la miezul nopții

Oh, zboară, gândule și ia cu tine,
Speranța ce-o port pentru ziua de mâine!
Porțile infernului deschide-mi-le iar,
Să mă pot afunda în el mai clar.

Iubirea apusă s-o ard în foc,
Durerea să nu mai rămână deloc.
Oh, iadule, tu fie-me-ai casă!
Lasă-mă să simt cum tristețea mă lasă.

Un dor greu sufletu-mi arde...
De l-ar simți fiecare-n parte!
Un nor sumbru mi se arată,
E semn să-mi îngrop inima moartă.

Poate sunt

Sunt întuneric, sunt lumină,
Sunt viață, sunt moarte.
Sunt cu și fără inimă,
Sunt un nimic, sunt toate.
Sunt o ploaie de vara, sunt o furtună,
Sunt o briza ușoară, sunt o rafală,
Sunt soare, sunt lună
Sunt albul pur, sunt negrul înșelător,
Sunt îngerul tău, sunt un demon.
Sunt adevărul, sunt minciuna,
Sunt suflet, sunt masca,
Sunt distrugerea, sunt speranța.
Sunt fără definiție,
O sublimă contradicție.

Numai să fie

Fie el tot ce ai nevoie,
Fie el și soare și lună
Cu tot Universul într-o mână...
Fie bucurie, ură și fericirea pură;
Fie munți și cer și stele-
Motivul pentru care zgomotele
Devin cele mai fine suspine.
Fie sincer și bun și frumos,
Fie refugiul tău nesănătos-
Lumina-n tot ce-i tenebros...
Fie el tot ce ai nevoie ai
Și mai ales ce n-ai.

O veșnicie

E pustietatea, negrul ce te fură,
E abisul, partea cea mai dură,
E greul ce te lovește din plin,
E chinul ce nu pot să îl alin,
E durerea ce îți sfâșie pieptul,
E cruzimea ce aduce cu ea regretul,
E lacrima ce distruge un zâmbet,
E litera neînțeleasă de un analfabet,
E hoțul ce te jefuiește pe nedrept,
E prostia ce orbește un înțelept,
E vestea ce distruge orice speranță,
E răul ce răpește mereu câte-o viață,
E întunericul ce înghite o umbră,
E realitatea cea mai sumbră,
E moartea.

Festivalul de poezie "Gellu Naum" 2020